

[Finansministeren.]

områder, hvor det er helt klart, men også på næsten alle de andre områder.

Vi har da også i høj grad været opmærksom på, at der er ikke fra disse partier, oppositionspartierne, når man har diskuteret disse problemer, fremkommet konkrete forslag til nedskæringer af de forskellige offentlige goder. Man har kun fremsat udtalelser holdt i almindelighed om begrænsning af de offentlige udgifter, men har ikke været til at formå til rent konkret at fortælle os, hvor det egentlig er, man vil skære fra, når man snakker om, at de offentlige udgifter skal begrænses. Derfor lægger jeg ikke så meget vægt på det, der siges om disse ting om, at udgiften på det offentlige budget ikke må stige mere end den almindelige stigning, vi har for samfundets produktion. Jeg lægger ikke så meget vægt på det, jeg tror ikke, at der i virkeligheden er hold i det, når man kommer frem til de praktiske problemer.

Jeg vil gentage, hvad jeg allerede sagde herom i fremsættelsestalen, at der på mange områder er et påtrængende behov for forbedringer og udvidelser, og at det er regeringens opfattelse og mit partis opfattelse, at udviklingen i de kommende år i høj grad vil bevæge sig netop i den retning, at det offentlige budget må tage en relativ større stigning end den stigning, der finder sted i produktionen. Jeg tror også, de fleste mennesker i dag er indstillet på, at den forbrugsudvidelse, vi alle ønsker, den levestandardshøjelse, vi alle ønsker, i fremtiden måske ikke så meget kommer til at give sig udtryk i vort private forbrug, det, vi køber privat, men i højere grad i det, vi køber igennem vor skat og dermed får disse goder gennem det offentlige.

Jeg vil også præcisere, at det forhold, at de offentlige udgifter stiger noget mere end den samlede produktion, selvfølgelig ikke betyder, som man ofte hører, at så beslaglægger det offentlige hele produktionsstigningen. Det betyder, at stigningen i det private forbrug så naturligvis må blive

noget mindre end den samlede produktionsfremgang, men det samme gælder jo også, ærede medlem, hvis vi sammenligner med de private investeringer. Her har vi akkurat det samme forhold. Også de private investeringer, som er grundlaget for produktionen og dermed den stigende levestandard, stiger jo da heldigvis stadig mere, end forbruget stiger. Og jeg tror, at mange ærede medlemmer i dette høje ting vil være enig med mig i, at adskillige offentlige investeringer og andre offentlige udgifter f. eks. til uddannelse, til sygehuse, til transportområdet o. s. v. udmærket tåler sammenligning med adskillige af de private investeringer. Investering i mennesker kan dog trods alt også være af stor betydning, og det håber jeg også at det ærede medlem og hans parti er enig med mig i.

Derfor synes jeg, man skal nå frem til en mere moderne indstilling over for dette spørgsmål. Det er ikke problemet i dag, om det offentlige budget udvikler sig i en stærkere takt end produktionen, men problemet er, om vi gør vor indsats på de rigtige områder, hvad enten det nu er de private investeringer, eller det er de offentlige investeringer eller andre offentlige udgifter. Det er det, der er problemet. Gør vi vor indsats på de områder, som betyder mest for udviklingen både produktionsmæssigt, kulturelt og menneskeligt — det er det, vi skal tage stilling til og ikke en gold diskussion om, hvorvidt det offentlige budget bevæger sig procentvis på en anden måde end produktionen i samfundet. Lad os komme frem til en diskussion om de konkrete problemer.

Flere af de ærede ordførere har omtalt bistandsydelseerne til u-landene, og det er et fællestræk her, at man finder de hidtidige ydelser for lave. Det er interessant på baggrund af de udtalelser, der i øvrigt fremsættes netop om, at statens udgifter vokser alt for hurtigt. Jeg skal lade dette ligge — det har jeg jo sagt adskilligt om nu — men sige, at det er min og hele regeringens opfattelse, at u-landsydelseerne er noget